

ΣΕΝΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΝ ΜΑΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΦΙΣΕΡ

Η Ρ. ΡΙΚΟΚΟ

Ο Ξεφρονητής Θεόφραστος Ντυπών περπατούσε μέρες τώρα, ολομόναχος στην Άφρικανική Σηρα. Αισθάνονταν κάποια Ικονοποίηση, επειδή είχε κάνει εκατόν είκοσι δύο χιλιόμετρα, ποδαρόδρομο, τις τέσσερες τελευταίες ημέρες. Συνάρα όμως έλυπειτο επειδή δε μπόρεσε να φάει τίποτε, σ' όλο αυτό το διάστημα.

— Άχ! γιατί να μην πάρω γκαμηλές μαζί μου! έλεγε.

Μετανοούσε πράγματι γιατί να μη φέρωσθ σε κάμποσες γκαμήλες διάφορα μίγματα με φαγητά και να τις πάρη μαζί του, στο μακρινό ταξίδι του, να είνε εξασφαλισμένη η διατροφή του. Και όταν θα του σανόνταν η τροφές, θα μπορούσε να σφάξη μιά γκαμήλα και να γελάση την πείνα του. Δεν είχε δοκιμάσει ποτέ του κρεας γκαμηλίας και δεν πίστευε πως θα ήτανε πολύ νόστιμο. Τώρα όμως που τον έφαξε η πείνα ;...

Τό βράδυ της πέμπτης; ημέρας, ο Θεόφραστος Ντυπών έφρασε σ' μι μισή βδοχή. Άξαφνα είδε μπροστά τον έναν άρακι, κάμπι σαράντα έτών, ξεπλωμένο κάτω από μιά φοινικιά. Λίγο άνω μ' ηθελε ο ξεφρονητής; για να ριχτή άπάντα του και να τον φάει ζωνάνα.

Η καλή όμως άνατροφή κάνει τον άνθρωπο λογικό. Η άρχες της ήθιμης, που είχε λάβει ο Θεόφραστος από σχολείο πρό πενήτα περίπου έτών, τον έμπόδισαν άνα του να ζητήσει να Ικονοποιήση την πείνα του κατ' αυτό τον τρόπο.

Κ' έκανε από μέσα του την έξηξ σκεπή

— Τόν άνθρωπο αυτόν δεν μπορώ να τον φάγω, επειδή δεν βλέπω και κανένα άλλον να τού πάρη την δόξα η και τού ζητήσασ να μου τον πουλήσει. Και όμως! Τι καλοθραμμένος που φαίνεται! Τι άρακι; που θα είτανα στή σουβλά ;... Άχ! γιατί να μην πίνε εδω κανένα μέλος της οίκογενείας του, να το παρακαλέσω να μου τον πουλήσει! Τι άναποδιά!...

Μά η Θεία Πρόνοια φρόντισε για το δυστυχή Θεόφραστο Ντυπών. Μόλις ο διάσημος ξεφρονητής έκανε καμμία έκπαιστη βήματα πιά πάρα, συνάντησε πρής άρακιές, καθιμιμινούς γύρω άνα ένα ταμά. Ήταν ένας γερός, ένας νέος; και μιά άρακινα.

Ο Ντυπών τράβηξε τότε σε μιάν άρακι τή γέρο και... άρχισε να σκέφτεται πως να τού κάνει την πρόταση του. Δεν ήξερε τι λόγια να μεταχειριστεί. Κοκκίνισσε, χλωμίμισε, προσίτισε και, τέλος, — η πείνα είνε κακός σύμβουλος — άπεφάνισε να κινή το έπικυδουό βήμα.

— Να σου πω και, γέρο, είνε σον άρακι.

Θά ήθελα πελυ να φάω τή χαριτωμένη αυτή νέα που ρουκναι με τόσο σκερσο να γυναι να τούτα μες στο ταμά. Μου φαίνεται άρκετα παχουλή και όρεκτικη.

— Τη παραξένα λόγια που βγήκανε, άπ' το στόμα σου μου δίνουν ά κατακαθό πός ο θεός της τρέλλας άκλωσε τα σκοτεινα φτερά του μες στο βουίλο του μυαλού σου, — αποκρίθηκε ο γερός άρακι και συβρα σε γλωσσα την όπει μοχαμ ο Θεόφραστο, Ντυπών έγνώρισε κ' όδον τον κόσμο. Άγνοεί λοιπόν τι δασμοι συγγενείας μ' ένώθουν μ' αυτή τή νέα; Η νέα αυτή είνε η Ρικοκό, η γυναικά του Γουόου μ' αυτή τή νέα; Η νέα που είνε πεθαρός τή νεφρ του σ' ένα ξένο, για να τή φάω; Αυτό που μου ζητάς είνε άδύνατο!...

Ο Θεόφραστος Ντυπών αισθάνθηκε να τον περιλούη κρύος Ιδρώτας μετα την άρνητικη αυτή άπάντηση.

Μά όεν έλασε το θάρρος του. Κ' έβγαλε από την τσέπη του ένα χρυσό ναπολεόνι.

Ο γέρο άράκης ήξερε την πραγματική άξία του νομίσματος; Αυτό είνε λιγάκι άπιθανο. Τό μόνο βεβαίο είνε πως τό ναπολεόνι γιάλιζε γαργαλιστικά, κάτω από τις άχιμίδες του ήλιου. Τό κοίταξε λοιπόν καλά-καλά, μ' ένδιαφέρον τό όποιον δεν προσποόισε κάθόλου ν' άποκριθώ, ύστερα έβουε λίγο τό μέταλλό του και είπε:

— Βάλε μεν στο χειμ άλλα είκοσι τέσσερα λαμπρά πράγματα σάν τούτο εδω — είκοσι τέσσερα... ούτε ένα λιγώτερο — και η Ρικοκό είνε δική σου! Μισορέεις να την σφάξης και να τή φάς!

Ζητούσε μ' άλλα λόγια πενακόσια φράγκα! Τού κάκου ο Θεόφραστος Ντυπών άναποδογύρισε όλες τις σκέπες του. Όλη-όλη η περιουσία του ήτανε σαράντα ένα φράγκα και όγδόντα λεπτά.

— Άρχισε τότε να παζαρεύη. Μά ο λιγομίλητος γερο άράκης; τον χαίρεσος και ξεπλωθηκε άνάσκελα χάρη, γ' ά να κοιμηθώ, νοσημονοίζοντας :

— Τιμάρί ώρισμένοι!... Δεν κάνω καμμία έκπαιση!...

Ο Θεόφραστο; Ντυπών άπογοητεύθηκε αυτή τή φορά για καλό. Και ήταν έτοιμος να συνεχίσω το όδρομό του, όταν έξαφνα πέρασε άπ' το μυαλό του μιά φωτεινή ιδέα.

Έκανε νόημα της άραπίνας πως έχει να της πη και, την πήρε άπόμαρα και τής έξεμιστραρούη την άγανάτη από στομάχου του.

— Πεθαίνα της πείνας, τής είλας. Και θα ήθελα πολύ να φάω τό γέρο που είνε ξεπλωμένος έκεί κάτω. Έβρα καλά πως τό έβρα του τόπου σας όας έπιτρέπουν να πουλάτε τους συγγενείς σας στους ξένους. Η άλήθεια τώρα είνε πως ο γέρος φαίνεται λιγάκι άδύνατος και ξεφρονισμένος. Και γ' αυτό πρόβιαι να μου τον πουλήσος φτηνότερα.

Έβγαλε άπ' την τσέπη του τό χρυσό ναπολεόνι, τό όποιο ο γέρος τό είχε περιφρονήσει.

— Πόσα τέτοια νομίσματα θέλεις για να μου παραχωρήσης την άδεια να φάω τό γέρο ;

— Ζητάς από μένα την άδεια να φάς τή γέρο; είπε η νέα. Δεν έβρεις λοιπόν τι δασμοι συγγενείας μ' ένώθουν μ' αυτόν. Είς ο πατέρας του άντρός μου. Θα λυπηθώ πολύ άν τον χάσω... Άς είνε όμως; άν μοε δώσης πένα τέτοια χρυσά πράγματα, μπορώ να πνέσω τον νόμο μου και να σου έπιτρέπω να πόσης τό γέρο και να τον κάνει; όχι θέλεις; !... Πέντα τέτοια! Όύτε ένα λιγώτερο! Τιμάρί ώρισμένοι!

Μά ο Θεόφραστος Ντυπών είπε μονάρα δύο ναπολεόνια!

Έχασε πιά κάθε έλπίδα. Τού ήσαν γραφά να πεθάνη της πείνας! Θά έλανε ο κόσμος τή έπονημημενεία α που σκόπευε άργότερα να γράψη, ύστερ' άπό τα πολυτέτα ταξίδια του στα ένδοτερα της Άφρικής!

Άρχισε να μη μορη πιά να δη μπροστά του άπ' την πείνα. Και τότε, στήν άπελπίσια του, άπεφάνισε να καταφύγη και στο γέο, ο όποιος φαίνότανε βουθισμένος σε σκοτεινούς στοχαμούς...

Τόν πλησίονα λοιπόν, έπιασε τότε γονάτα του και τον παρακάλεσε, με τις τρυφερότητες και συνηθισμένους επικλήσεις, να εδωροστηθί να του πουλήση τή νέα άναί δύο χρυσά είνσοσραγακων — τά νόνα ψηλά που είχε μαζί του.

Μόλις ο νέος άκουσε τον Θεόφραστο Ντυπών να τον παρακαλή να του δώση τή νέα να τή φάη, κήδησε άρέσος όρθος.

— Πά! πά! θά τον προσβάλα με την πρόταση μου! σκέφθηκε ο άτυχής ξεφρονητής. Και ίσως τώρα, άνα; να φάω, να γαργαλώ έχφ άπ' ούτόν τον άγριάνθρωπο!...

— Θέλεις, να φάς αυτή τή νέα; ρώτησε ο γάρρος άράκης. Με τά σποτα σου τό λές αυτό; Δεν άπειτεύσαι; Όχι; Μά, τότε, καλή όρεξη άγαπητέ μου. Σού τή δίνα μ' όλη μου τή καρδιά. Κράτα να και τά λεφτά σου! Να μου έπιτρέψης μάλιστα να σου προσφέρω αυτό τό κοραλένιο περιδέραιο, είνε αντίλλαγμα της μεγάλης έκδυλευσίσεσ που μου προσφέρεις!

Ο Θεόφραστος Ντυπών κόνεψε να πετάξη άπ' τή χορά του. Θά έτρωγε!...

— Σ' εύχαριστώ! σ' εύχαριστώ! Μά πεύτα είνε αυτή η νέα, που την παραχωρείς με τόση προθυμία να τή φάω;

— Η κνρία Ρικοκό, τού άποκριθηκε ο άράκης. Η γυναικά μου!...

Μας και Άλέξ Φίσερ

ΤΑ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΑ

ΣΕΡΒΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Δύο Γιουγκοσλαβί μοσικοί, ο κ. κ. Λούμπρενις και Γκέσεριν, άνεκάλωσαν σ' ταξίδια που έκαναν στον τόπο τους για τή συλλογή παλαιών δημοτικών τραγουδιών, ένα λαϊκό τραγουδιού που, παίζοντας ένα παρωγόνο δίχορδο βιολί, έπραγουόδατος μεσαιωνικά τραγουδιά της Σερβίας.

Η μουσική ήταν τόσο παρξένη και τόσο έκφραστικη, όστε οι δύο καλλιτέχναι πήραν τό μεσαιωνικό τραγουδιού στο Βελιγράδι και τον έβαλαν να τραγουδήση έμπρός σε φανογύρα.

Επειδή δε οι δύο καλλιτέχναι έξεβοόοντο ότι η μήτρας των πλακάων άνα βρει σε έσολούσαν πολύ γρήγορα και τό πολύμια τραγουδιά θα έχάνοντο, κατεσκευάσαν μήτρας άπο χρυσάφι, πού μπόρουν να άειχρόσουν 10.000 χροτία.

Έτσι στή γαυνοική μας Σερβία ύστερ' άπό δεκα χιλιοστήδες θά μπόρουν ν' άκούν τραγουδιά που έψάλλοντο σ' άλία πενακόσια μετα Χριστόν.

